

bilincsebe szorítva. Blaha Lujza nagy értékei részben még életében kiállották a történelem próbáját. A színpadtól szinte két évtizede, hogy visszavonult, és mégis nagysága nemhogy veszített volna a magyar közönség és tudomány értékelésében, hanem inkább tisztult és emelkedett. S most, hogy ő is elment a régi, nagy színészgeneráció többi tagjai mellé „az almot játszani“, alakja végképen bevonult a magyar nagyok Pantheonába.

Galamb Sándor.

KÁR A DAL.

*Hajnalra elült a hangos hajsza,
Az északi szél már tova nyargal.
A földön a lomb. A galyak arca
Sovány, vigyorgó. Lopva, halkkal
Jött meg az ősz. A köd követte,
Bevonta omló, sűrke szövetbe.*

*Jajjal bélelt ez a köntös,
A szegélye könnytől gyöngyös.
Könnyü szárnya libben, tárul,
Halott illat messze tájru
Száll belőle s ahová ér,
Sír az avar, sír a gyökér.*

*Ott fent a fán vén varjú várja,
Se fészke, se párja.
A halál fekete lelke talán
Ott fent a fán!*

*Az ág reccsent, riad a csend.
Hiába már,
A bús madár kiáltja: Kár!
És varjú-szóval így hadar:
Kár az élet, kár a dal,
Kár a harc, a viadal!
Kár a csók és kár a kín,
Kár a kincs és kár a csin.
Kár az undor, kár a vágy,
Kár a jóság, kár a vád.
Kár a kedv és kár a gond!
Ha értelmes, ha bolond,
Ha öreg, ha fiatal,
Most magának sírt kapar.
Szemfedő a sárga lomb.*

*Van avar, nincs zavar!
— Fehér fátyolt köt a köd,
Fagyos rög az örököd.*

Réz Gyula.